är vidgat genom vittring, synas bistaven och huvudstavens övre hälft. 11—13 är **roþ**, och efter dessa runor synes en tydlig punkt, som jag förmodar vara stingningen till det ᚾ, som B. har läst här. Sammanhanget ger vid handen, att här har stått ett kvinnonamn, men något namn, som kan motsvara B:s läsning **roþein**, är ej känt. Däremot finnes i fsv. ett kvinnligt personnamnssufflx *-ælfr*, som ej är ovanligt i runinskrifterna, t. ex. **aselfi** L. 530, **friþelfi** Ög. 102, **rhuþilfaʀ** L. 756 (Sv. Rr. s. 31), **roþelfr** Sö. 308 m. fl., de två sistnämnda gen. resp. nom. av ett rsv. *Hróðælfʀ*, som förekommer i andra inskrifter.[1] Det kan vara den anförda nom.-formen, som föreligger i den nu avhandlade inskriften. Det ᚴ som i B. är sista runan på högra sidan av stenen, kan vara felläsning för ᚱ. Nu kan intet upptäckas efter **roþ·**. B. har högst upp på vänstra sidan sett högra hälften av ett **s** och därefter **tein**, jag ser 19—20 **te** och därefter två huvudstavar, 21—22 **in**. 24 **f** är nästan helt borta, men man ser svaga spår av en bistav och övre delen av en huvudstav. Av **t**, som följt efter **f**, synes ingenting. Sista runan i ordet är enligt B. **r**, enligt Ihrfors ʀ. Stenen är här starkt vittrad, men i gynnsam belysning ser jag bistaven till ett ʀ helt tydligt. Slutet av inskriften kan läsas utan svårighet: **hiþin · sun · sin ·**.

I det namn, varmed inskriften börjar, stavas senare leden enl. B. **kiʀ**, d. v. s. med monoftong, medan den diftongiska stavningen är bevarad i 18—22 [**s**]**te**[**in**]. Det sistnämnda kan bero på ortografisk konservatism, men kontraktionen av fsv. *œi* sker tidigare i relativt oaccentuerade stavelser[2], och stenen står på ett övergångsområde mellan å ena sidan de trakter västerut, där alla gamla diftonger äro sammandragna enligt runinskrifternas vittnesbörd, och å andra sidan det östliga område, från vilket endast diftongstavningar äro kända. Se Inl. s. 19 ff.!

Det namn, **roþelfʀ**, varpå rsv. exempel anförts ovan, förekommer även senare, *husfru rothælwer*, Dipl. Dalekarl. nr. 283 år 1359. Namnen på *-ælfr* äro östnordiska.[3]

28—32 **hiþin** är ack. av ett mot fvn. *Heðinn* svarande namn, som förekommer över hela det nordiska området, i rsv. t. ex. **iþin** L. 59 (Uppland), **hiþin** Sö. 165, **hiþinn** L. 1631, en gravsten i Västergötland. Det ingår även i ortnamn och förekommer i diplom. I fsv. synes *Hidhinn* med *i* i första stavelsen vara normalform (märk motsättningen **hiþin : eftiʀ, stein!**), medan *Heðinn* är den vanligaste formen på västnord. område.[4] De exempel med *i* i första stavelsen, som finnas där, äro från Jämtland. Ett latiniserat *Hidinus* (från Romerike) finnes i en sigillinskrift. Den åsyftade personens namn stavas i ett annat belägg *Hedin*.

Transskription:

*(þió)ðgeirr ok *Hróðe(lfr) .... stein eptir Heðin, sun sinn.*

Översättning:

Tjudger och Rodälv .... stenen efter Heden, sin son.

9. Lunnagården i Nöbbele by. Vederslövs sn. Kinnevalds hd.

Fig. 6.

Litteratur: B. 1004; L. 1275; Ennes: Småländska runskrifter (Fm 61).

Stenen i Lunnagården avritades i slutet av 1600-talet och ingår i B. som nr 1004, vilken teckning är källan för L. 1275. Någon annan verklig originalläsning finnes ej. Ennes' läs-

[1] Wessén: Namnstudier s. 109.

[2] Kock: Ljhist. II s. 232; Noreen: Aschw. § 124: 2 anm. 4; Öl. s. 12.

[3] Wessén: Namnstudier s. 98.

[4] Lgr.-Brate, Lind: Dopn.; ang. detta namn se vidare Kock: Umlaut u. Brechung s. 50 f., Ljhist. III s. 26, Noreen i Indogerm. Forsch. XIV s. 399 f., Pipping: Grammatiska studier, Göteb. Högskolas Årsskrift 1905 s. 16 ff., Wessén: Namnstudier, s. 104.

ningar i Småländska runskrifter (Fm. 61) äro avskrifter av B., och det samma gäller om den läsning, som finnes i Lagergréns »Rättelser och tillägg». I A. T. A. och LfB representeras stenen också av B:s teckning.

Enl. B. har stenen stått i »Lunnegården», och Ennes anger samma lokal: »I Wäderslöfs Socken, vid Lunnegården, ligger afslagen.» »Ligger afslagen och utnött.» Vid skriftlig förfrågan av A. Friberg hos kyrkoherde J. Carlsson 1888 meddelade denne, att stenen skall ligga med inskriften nedåt som förstugusten hos hemmansägaren Johan Peter Arvidsson.[1] Mina efterforskningar på den angivna platsen gåvo inget resultat.

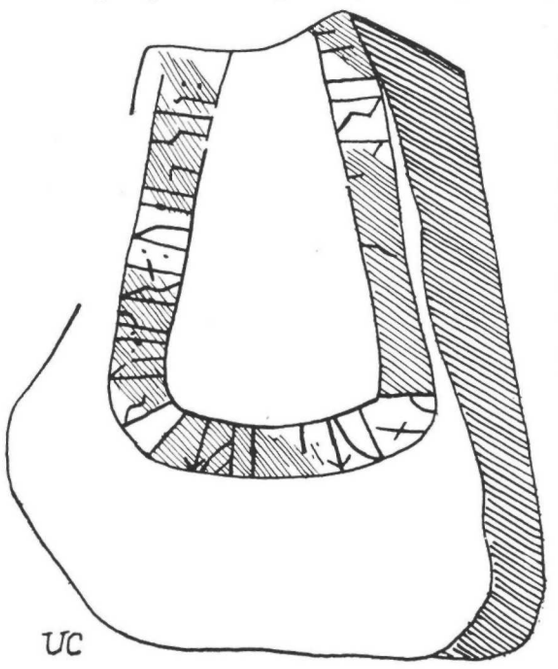

Fig. 6. Sm. 9. Lunnagården. Efter B. 1004.

Av teckningen i B. synes, att inskriften varit mycket skadad, när denna teckning utfördes. I texten finnas stora lakuner, där tecknaren genom streckning har markerat flagring. Dylik streckning finnes även på de partier, där runor äro bevarade, och det är alltså mycket troligt, att felläsningar förekomma.

Längst ned i vänstra hörnet synes enl. B. 1004 nedre hälften av två stavar, därefter runorna **irl** och efter dem åter basen av en stav. **r** kan vara nominativändelsen till ett personnamn, följt av ordet **lit**. Efter detta synes en runa, som mest liknar ett **k**, vars övre hälft saknas, möjligen första runan i ett för övrigt utplånat **kerua**. Det andra ordet efter detta supponerade **kerua** är **eftir**, och de runor ᚠᚾᚢᛏᛁ, som stå närmast framför **eftir**, äro antagligen ᚠᚢᛉᛒᚱ eller ᚠᚢᛉᚱ. Det ᚾ, som synes mellan ᚠ och ᚢ på B:s teckning, står på ett relativt oskadat parti och utgöres förmodligen av naturliga fåror i stenen, som tecknaren missförstått. Det har en egendomlig plats på teckningen med huvudstavens bas mot mitten av **u**:s huvudstav. ↑ antager jag vara fel för ᛉ. Den efterföljande staven, av vilken nedre hälften synes, kan vara huvudstaven i ett ᛒ eller ᚱ. Därefter står enl. B. **eftir uakra:**, de enda fullständiga orden i inskriften.[2] Bugge ställer detta **uakra** i samband med Reistadstenens **uakraʀ**.[3] Något *Vakri* finnes ej belagt på fsv. område, ej heller på västnordiskt, där emellertid ett par belägg för *Vakr* finnas. Här kan ha stått ᚢᚾᚠᚱᚾ. I fsv. finnes ett *Vafri*, vilket användes som binamn, t. ex. *øaro Wafræ* DS. 1053 år 1292, och som förmodligen även ingår i det värendska gårdsnamnet *Wafrathorp*, nu Vartorp, Söraby sn DS. 3882 år 1345. Närmast efter **uakra** synes ett **u**, följt av ett **e**. ᚾ kan möjligen ha varit ett ᚠ, hela ordet alltså **uk** och resten av inskriften ᚠᛁᛋᚱᚾ eller något dylikt. De sista spåren på denna sida passa ej illa in i en sådan rekonstruktion. Som en sammanfattning av de gjorda iakttagelserna och rekonstruktionsförslagen kan följande text framställas. I vilken utsträckning den är hypotetisk framgår av det ovanstående.

. . . . r lét gera kumbl *eptir* **Vakra* (~ **Vafra*) ok Gísla . . . .

Översättning:

. . . . r lät göra vården efter Vackre (~ Vavre) och Gisle . . . .

[1] N. Sm. Ark.

[2] Dessa äro de enda, som upptagits i ordförteckningen.

[3] Norges Indskrifter med de ældre Runer I s. 221.